

Arrest

nr. 255 325 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. NEERINCKX
Akkerstraat 1
9140 TEMSE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 januari 2021 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 18 december 2020 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2021 .

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, S.C., diende op 16 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Bij aangetekend schrijven van 31 januari 2020 dienden verzoekers een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 7 april 2020 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 25 augustus 2020 ten aanzien van verzoekster de beslissing waarbij haar verzoek om internationale bescherming in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 kennelijk ongegrond wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij aangetekend schrijven van 1 oktober 2020 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. Op 18 december 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.10.2020 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[C.S.] [...]

[C.G.] [...]

+ zoon

[C.R.], [...]

Nationaliteit: Albanië

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor [C.S.]. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 17.12.2020 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Albanië.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan [C.S.] te willen overhandigen."

Dit is de bestreden beslissing.

1.7. Bij arrest nr. 251 153 van 17 maart 2021 verwierp de Raad het beroep dat verzoekster indiende tegen de beslissing van 25 augustus 2020 waarbij haar verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt verklaard.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de zorgvuldigheidsverplichting, van de materiële motiveringsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“6.

De bestreden beslissing is gesteund op het advies van de arts-adviseur [B.] dd. 17.12.20.

Het beslissend advies van de ambtenaar-geneesheer gebrekkig is niet adequaat gemotiveerd en is op onzorgvuldige wijze tot stand gekomen (cfr. infra) hetgeen ipso facto tot de vernietiging van de ongegrondheidsbeslissing dient te leiden aangezien deze beslissing in dit advies immers haar noodzakelijke grondslag vindt.(in dezelfde zin RvV nr. 121.375)

[...]

7.

Verzoekster heeft bij haar aanvraag een attest gevoegd waaruit blijkt dat in Albanië een tekort is aan geneesmiddelen en materialen voor een passende behandeling van de ziekte van verzoekster.

Het betreffende attest is opgesteld en ondertekend door de directrice van het Medisch Centrum in Tirana en draagt de stempel van het Ministerie van Volksgezondheid en Sociale Zekerheid. Het attest is tevens voorzien van een apostille.

M.b.t. dit attest betoogt de arts-attaché dat “dit niet in rekening wordt genomen” (sic) omdat

- dit algemeen gesteld is;
- geen specifieke informatie voor patiënte bevatten;
- dat het een welwillendheidsattest zou betreffen
- dat een “gewone follow-up” nodig is;

De overwegingen van de arts-attaché kunnen niet worden aangenomen:

het attest is helemaal niet “algemeen” gesteld: het spreekt op (volledige) naam van eerste verzoekster, het attest vermeldt de aandoening en stelt duidelijk dat er een tekort aan geneesmiddelen/ materiaal is voor passende behandeling;

het attest bevat wel degelijk specifieke informatie voor patiënte: haar naam is vermeld, alsook haar specifieke aandoening, alsook de onbeschikbaarheid van geneesmiddelen voor haar aandoening; het attest is helemaal geen welwillendheidsattest: het is opgesteld door de directeur van het Medisch Centrum te Tirana (met naam en toenaam), is ondertekend door de huisarts (met naam en toenaam), bevat een apostille en bevat stempel van het Ministerie van Volksgezondheid en Sociale Zekerheid;

er is wel degelijk meer dan een follow-up nodig en er is wel degelijk specialistische zorg nodig:

• de behandelende arts vermeldt in het SGM dd. 23.07.20 uitdrukkelijk: “de ziekte is sowieso evolutief. In de loop van de evolutie zal meer ingrijpende behandeling nodig zijn.

• uit het attest van pneumoloog [S.] verbonden aan ZNA dd. 02.12.20 kan de noodzaak van verdere specialistische follow-up worden afgeleid (o.a. levertest, kweken botbiopt, “opvolging dr. [M.] hepato”...) (stuk 3)

• op het attest dd. 28 november 2019 wordt op 22 oktober 2020 door dr. [G.] (behandelend pneumoloog-oncoloog) aanvullend vermeld: “Algemene toestand gaat sterk achteruit. Verdere tests zijn gepland”; uit dit attest blijkt bijv. ook het overleg met andere werkgroepen (o.a. werkgroep interstitieel longlijden,...) (stuk 4);

• onder stuk 4 bij de oorspronkelijke aanvraag werden de afspraken gevoegd waaruit een specialistische follow-up blijkt

Het loutere gegeven dat het betreffende attest niet “in het kraam past” van de arts-attaché is uiteraard onvoldoende om het attest zomaar onder de mat te vegen...

Het attest betreft een officieel (en gelegaliseerd (cfr. apostille)) attest met specifieke informatie omtrent de persoon van verzoekster en de onbeschikbaarheid van de geneesmiddelen voor haar aandoening zodat er uiteraard wel degelijk mee rekening dient te worden gehouden, temeer daar de bevindingen uit

het attest worden ondersteund door de andere door verzoekster bijgebrachte verslagen (cfr. de stukken gevoegd bij haar aanvraag).

Er is ten andere geen enkele reden denkbaar waarom de algemene bevindingen van de arts-attaché (uiteindelijk ook afkomstig van een Albanese arts) zouden prevaleren (lees: hieraan meer bewijswaarde zou moeten worden toegekend) boven een gelegaliseerd attest ondertekend door zowel de huisarts als door de directrice van het Medisch Centrum te Tirana.

De motivering van het advies van de arts-attaché is minstens op dit punt niet ernstig en een schending van de zorgvuldigheidsverplichting iuo. het redelijkheidsbeginsel iuo. de materiële motiveringsplicht dient derhalve te worden aangenomen."

2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat uit het door verzoekers voorgelegde medische dossier niet kan worden afgeleid dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf. In het advies van de ambtenaar-geneesheer, waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekers ter kennis werd gebracht en waarvan de inhoud bijgevolg dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat uit de aangevoerde medische problematiek geen tegenindicatie tot reizen blijkt en wordt tevens uiteengezet op basis van welke concrete vaststellingen kan worden geoordeeld dat de vereiste medische zorgen in Albanië voor verzoekster beschikbaar en toegankelijk zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat een verblijfsmachtiging op grond van medische redenen enkel kan worden toegestaan indien de aanvrager bewijst dat er een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit bestaat bij een terugkeer naar zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf of dat er een reëel risico bestaat dat hij in een onmenselijke of vernederende situatie zal terechtkomen omdat er geen adequate behandeling bestaat voor zijn gezondheidsprobleem in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Het komt enkel aan een door verweerder aangestelde arts toe om het al dan niet bestaan van een dergelijk reëel risico te beoordelen.

Het wordt niet betwist dat de gezondheidsproblemen waaraan verzoekster lijdt haar niet verhinderen om te reizen. Verzoekers betogen evenwel dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk oordeelde dat de medische zorgen die verzoekster nodig heeft in haar land effectief beschikbaar zijn. Zij verwijzen in dit verband naar een attest van 27 november 2019, dat werd ondertekend door een arts op wie verzoekster een beroep deed en door de directrice van een medisch centrum te Tirana, en naar de verslagen van algemene aard die zij bij hun aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd voegden.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat werd vastgesteld dat verzoekster lijdt aan sarcoïdose, waarbij de longen werden aangetast, en dat zij ook positief testte voor hepatitis B. De door verweerder aangestelde controlearts oordeelde dat, wat betreft de vastgestelde sarcoïdose, een opvolging door een pneumoloog nodig is en dat, inzake de aangevoerde leverproblematiek, een opvolging door een hepatoloog/gastro-enteroloog is vereist en dat er ook een mogelijkheid dient te bestaan om bloedonderzoeken te doen. Deze arts noteerde daarnaast dat verzoekster dient te kunnen beschikken over Plaquenyl (hydroxychloroquine) ter behandeling van sarcoïdose, Lamivudine in het kader van de behandeling van hepatitis B en Medrol (methylprednisolone). De ambtenaar-geneesheer won inlichtingen in bij een arts in Albanië aangaande de beschikbaarheid van de medische zorgen die verzoekster behoeft. Uit de inlichtingen die deze controlearts verkreeg blijkt dat er in Albanië longartsen zijn op wie een beroep kan worden gedaan voor de behandeling en opvolging van sarcoïdose en dat er ook hepatologen en gastro-enterologen zijn die kunnen worden geconsulteerd aangaande de aangevoerde leverproblematiek. Er zijn in Albanië tevens laboratoria waar technische onderzoeken met betrekking tot hepatitis kunnen worden uitgevoerd en er bestaat een mogelijkheid om longfunctietesten uit te voeren. De beschikbaarheid van Plaquenyl, Lamivudine en methylprednisolone werd evenzeer bevestigd.

De Raad stelt vast dat in het attest van 27 november 2019 waarnaar verzoekers verwijzen wordt aangegeven dat wordt vermoed dat verzoekster lijdt aan sarcoïdose en dat zij zich, gelet op het tekort aan medicatie en de vereiste voorzieningen ter behandeling van deze aandoening, dient te laten verzorgen in het buitenland. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft dit document bij het onderzoek betrokken en erop gewezen dat dit attest in algemene bewoordingen is opgesteld en dat het geen specifieke informatie met betrekking tot verzoekster bevat. De Raad stelt vast dat in voormeld attest inderdaad niet wordt aangegeven welke precieze medicatie of zorg die verzoekster nodig heeft in Albanië niet beschikbaar zou zijn en dat uit dit stuk in ieder geval niet kan worden afgeleid dat de specifieke medische zorgen en de medicijnen die zij volgens de artsen die zij in België consulteerde nodig heeft in Albanië niet zouden kunnen worden verkregen. De door verweerder aangestelde controlearts heeft ook overwogen dat zij verkiest de beschikbaarheid van de vereiste zorgen te beoordelen op grond van objectieve bronnen en niet op basis van welwillendheidsattesten. Deze argumentatie is niet kennelijk onredelijk. Het betoog van verzoekers dat toch de naam van verzoekster en de aandoening waaraan zij lijdt worden vermeld in dit attest en dat ook wordt gesteld dat er een tekort is aan geneesmiddelen en materiaal voor de behandeling van de ziekte waaraan verzoekster lijdt, laat niet toe te oordelen dat de ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk overwoog dat het attest van 27 november 2019 niet de *“specifieke informatie”* bevat die is vereist om vast te stellen of de zorgen die verzoekster effectief nodig heeft al dan niet beschikbaar zijn. In het voorgelegde attest wordt, zoals reeds gesteld, niet duidelijk uiteengezet welke precieze zorg of medicatie zou ontbreken in Albanië. Uit het attest blijkt dat de ondertekenaars zelfs niet met zekerheid weten aan welke aandoening verzoekster lijdt. Zij vermelden immers dat zij veronderstellen dat verzoekster aan sarcoïdose lijdt. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat dit attest met volledige kennis van zaken werd opgesteld en de aangestelde controlearts onterecht heeft besloten dat dit stuk niet opweegt tegen haar concrete bevindingen die zijn gesteund op de inlichtingen die zij, nadat een meer precieze diagnose was gesteld, heeft ingewonnen bij een arts in Albanië. Het gegeven dat het door verzoekers voorgelegde attest werd ondertekend door de arts die verzoekster consulteerde in Albanië en door de directrice van een medisch centrum impliceert tevens niet dat het geen welwillendheidsattest kan zijn. Het is ook niet kennelijk onredelijk om informatie aangaande de beschikbaarheid van duidelijk omschreven zorgen en medicijnen die werd verstrekt door een arts die geen band heeft met verzoekers en die daarenboven van meer recente datum is te laten primeren op een mededeling die duidelijk op vraag van verzoekers werd gedaan door een arts en een directrice van een medisch centrum. Het gegeven dat het voormeld attest werd gelegaliseerd doet geen afbreuk aan het voorgaande. Ook verzoekers' verwijzing naar de andere verslagen die zij bij hun aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd voegden geeft geen aanleiding tot de conclusie dat de door verweerder aangestelde controlearts op basis van een incorrecte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit zou zijn gekomen.

Verzoekers stellen verder dat uit de door hen aangebrachte stukken kan worden afgeleid dat er meer nodig is dan een opvolging van verzoeksters toestand en dat een specialistische zorgverstrekking is vereist. Uit het advies van de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer blijkt evenwel dat deze arts in aanmerking nam dat verzoekster specialistische zorgen nodig heeft. Zij heeft immers overwogen dat de bij verzoekster vastgestelde sarcoïdose een verdere opvolging zal vereisen die meestal door een longarts zal dienen te gebeuren en dat er eventueel een nood kan bestaan om in acute periodes te starten met het toedienen van corticoiden en het aanpassen van de medicatie. Specifiek werd al aangegeven dat het opstarten van een behandeling met Medrol in de toekomst is

aangewezen en dat methylprednisolone in Albanië beschikbaar is. Zij heeft hierbij verduidelijkt dat, nu de diagnose vaststaat, evenwel niet meer kan worden gesproken over een zware specialistische zorgverstrekking. Hierbij heeft zij nader toegelicht dat de aandoening niet geneesbaar is, doch dat een opvolging noodzakelijk is, met eventueel ondersteuning van andere specialismes. Zij heeft, met bronvermelding, gesteld dat de opvolging van de sarcoïdose die werd gediagnosticeerd is verzekerd, gelet op het feit dat er in het land van herkomst van verzoekers longartsen beschikbaar zijn en er een beroep kan worden gedaan op de technische mogelijkheden zoals spirometrie en CT-scan. Betreffende de vastgestelde hepatitis B heeft zij niet enkel aangegeven dat er in Albanië hepatologen en gastro-enterologen zijn, doch heeft zij ook gewezen op de mogelijkheid om serologische onderzoeken te laten doen. Er werd dus rekening gehouden met het feit dat de ziekte waaraan verzoekster lijdt evolutief is, dat de tussenkomst van artsen-specialisten vereist is, dat een aanpassing van de behandeling nodig kan zijn en dat specifieke testen en onderzoeken dienen te kunnen worden uitgevoerd.

De beschouwingen van verzoekers laten de Raad niet toe te besluiten dat enig dienstig gegeven over het hoofd werd gezien, dat verweerder disproportioneel optrad of dat de determinerende motieven van de bestreden beslissing incorrect zijn of het gevolg zijn van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder of de door hem aangestelde controlearts hun appreciatie-bevoegdheid hebben overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

2.2.3. Aangezien verweerder de bestreden beslissing nam op basis van een analyse die werd doorgevoerd door een door hem aangestelde ambtenaar-geneesheer en niet aannemelijk wordt gemaakt dat deze arts enig dienstig stuk over het hoofd heeft gezien bij het opstellen van haar advies of dit advies niet deugdelijk heeft voorbereid, kan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden vastgesteld.

2.2.4. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad merkt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing, op dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt en er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die onverenigbaar zijn met deze vaststelling. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK